

INTERREGNUM

“

”

Gallery VER Project Room

20.7.19 - 25.8.2019
VER PROJECT ROOM

ARTIST: ADRIAN PACI
CURATOR: ABHIJAN TOTO

To Stage Mourning

การปรุงแต่งความเศร้า

A nation, always a slippery amorphous thing, is produced through moments of visibility, when the usually abstracted becomes rendered in the form of an immediately graspable image or gesture. In her seminal book “Affective Communities”, Leela Gandhi argues that, in producing an imagined community (ie the nation) affect – an embodied sense of feeling – plays a crucial role. It is through the sharing, or the decision to withhold shared-ness that the fragments of the nation are assembled.

Interregnum, a single-channel video work, is comprised of archival footage from the state archives of China, Serbia, Albania, North Korea, Russia and others of the periods following the deaths of the dictators of these countries. This follows on Paci’s own engagement with the contested recent histories of his native Albania, for where he had been in exile following the 1997 pyramid crisis. In his practice, he has turned his attention away from the objects of state themselves, focusing instead on the narratives and histories of people, and their participation, willing or otherwise, in oppressive regimes. The film continues this track of inquiry, and produces a situation of ambiguity in its call to witnessing. Using the language of Soviet era socialist realist filmmaking, where the subject-position of the crowd was foregrounded (significantly in the films of Sergei Eisenstein), the artist turns this language on its head, unpacking the formal language of propaganda cinemas. *Interregnum* attempts to grapple with the production of mourning as spectacle, as a mass performance. What emerges is an examination of the staging of nations in mourning. The mourning itself takes many forms: from the uncertain tears, quickly wiped away, to the shaken figures breaking down, stomping the earth, to the raised fist, affirming a continued political allegiance. Curiously in the film, the artist draws over and over again on the spectacle of old people mourning, referencing in doing so an idea of authority. The deployment of these images seems to point to histories of the rise of the leader, and the heart-brokenness of those who participated by supporting him. We see images of men, in both military and civilian dress, breaking down in tears – which becomes the ultimate performance of masculinity, in the context. What is it that Adrian Paci invites us to mourn? Certainly not the dictators whose bodies produce the mass congregations – these bodies are conspicuous in their absence in the film. The attention is turned in a deliberate fashion to the “unknown mourner” – almost like the “unknown soldier” of the world wars, away from the men whose images appeared in every classroom, thoroughfare, storefront in their home countries.

As present as the absence of the mourned figure is, the overwhelming presence of the usually-absent figure of the camera is equally telling. The phantom of the camera drifts in and out of the surface of the film: once, as a shadow dancing between the feet of a snaking line of mourners in xxx, and again as a strong beam of light illuminating the edges of a crowd in North Korea. The intervention of the camera as an active agent is thus as much a subject of the film as are the mourners the lens captures. It is through this intervention that the staging of grief becomes a universal gesture, purporting to exceed its local context. It is a staging therefore that is as much *against* the camera, as it is *for* it.

The spectacle of public mourning also creates a form of consensus of potentially contested histories. It forms a community through exclusions as much through inclusion, rendering the non-mourning, the contesting other as exceptional (in Giorgio Agamben’s sense). It is this insidious coercive dynamic that public produces that *‘Interregnum’* invites us to critically examine.

Courtesy of the artist, kaufmann repetto, Milano / New York, and Peter Kilchmann, Zurich. This exhibition is produced in association with Protocinema, Istanbul. With special thanks to Mari Spirito.

จิตใจของประชากรในประเทศหนึ่งนั้น เป็นสิ่งที่มักจะผันผวนและสั่นไหว ก่อกำเนิดขึ้นในท่วงเวลา แห่งการสร้างภาพ เมื่อความเป็นนามธรรมทั่วไปถูกสรรค์สร้างขึ้นในรูปแบบของภาพหรือ การกระทำที่จับต้องได้อย่างทันท่วงที ในผลงานเขียนขึ้น เอก "Affective Communities" ของลีลา คานธี ได้ตั้งข้อสังเกตว่า การสร้างชุมชนในจินตนาการ(การสร้างชาติ)ให้ได้นั้น การมีศูนย์รวมความรู้สึกร่วมกันถือเป็นสิ่งที่ขาดไปไม่ได้ การตัดสินใจที่จะแบ่งปันหรือยับยั้งการมีส่วนร่วมในเรื่องราวต่างๆ คือสิ่งที่รวบรวมเศษเสี้ยวของความเป็นชาติเข้าด้วยกัน

Interregnum เป็นผลงานวิดีโอช่องเดียว ที่ประกอบไปด้วยการบันทึกภาพจากประเทศจีน เซอร์เบีย แอลเบเนีย เกาหลีเหนือ รัสเซีย และอื่นๆ ในช่วงเวลาหลังจากการเสียชีวิตของผู้นำ เผด็จการในประเทศเหล่านั้น ผลงานชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งในการต่อสู้ของพาสีและประเทศบ้านเกิดของเขาอย่างแอลเบเนีย ที่ซึ่งเขาถูกเนรเทศออกนอกประเทศหลังจากเหตุการณ์วิฤตพิระมิต (สงครามกลางเมืองอัลบาเนีย) ในปีค.ศ. 1997 การทำงานของเขาได้ผันความสนใจไปจากความเป็นชาติ และหันมาให้ความสนใจกับเรื่องราวและประวัติศาสตร์ของผู้คน รวมไปถึงความร่วมมือ ของพวกเขาในการหล่อเลี้ยงการปกครองอันเป็นเผด็จการ ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่ ผลงานภาพยนตร์ชิ้นนี้เป็นการสำรวจคำถามนี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และนำมาซึ่งสถานการณ์อันกำกวมในความนำตึงตูดของมัน การใช้ภาษาทางภาพยนตร์ของหนังลัจนิยม(realist)ในยุคสังคมนิยม ที่นำตำแหน่งของหัวเรื่อง มาไว้ในระยะหน้า (ที่เห็นได้ชัดเจนในงานของเซอร์เก ไอเซนสไตน์) ศิลปินได้ตีแผ่ให้ผู้ชมเห็นถึงภาษาที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์ชวนเชื่อเหล่านี้ Interregnum เป็นความพยายามที่จะพิเคราะห์การไว้อาลัยที่ถูกจัดฉากในฐานะการแสดงระดับชาติจนกลายเป็นการ พิธีถึงขั้นตอนการไว้อาลัยในแต่ละชาติ ความอาลัยก่อร่างในหลายรูปแบบ ตั้งแต่หยาดน้ำตาอันไม่แน่นอนที่ถูก ปาดออกไปอย่างรีบร้อน ไปจนถึงเหล่าผู้คนล้มลงไปกับด้วยความสิ้นเทา การกระทับบั้น ไปจนถึงกำปั้นที่ถูกชูขึ้นหาท้องฟ้า ล้วนแสดงออกถึงความเชื่อสัจธรรมทางการเมืองที่คงมั่น น่าฉงนที่ศิลปินมักนำภาพของเหล่าคนชราที่ทุกซ์โศกมาฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่า อาจอิงถึงการกระทำอันนำมาซึ่งมโนคติของอำนาจ การใช้ภาพเช่นนี้อาจชี้ไปถึงประวัติศาสตร์การขึ้นสู่อำนาจของผู้นำเหล่านั้น และความรู้สึกใจสลายของบรรดาผู้คนที่สนับสนุนเขา เราได้เห็นภาพของชายชาติตรี ทั้งในและนอกเครื่องแบบทหาร ต่างพากันเสียน้ำตา ซึ่งกลายเป็นการแสดงออกถึงความเขย อันเต็มเปี่ยมในบริบทนั้น เอเดรียน พาสี ต้องการให้เราไว้อาลัยกับอะไรกันแน่? แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ ร่างไร้ชีวิตของเหล่าผู้นำเผด็จการที่ตึงตูดผู้ชนอันหนาแน่น ร่างอันทรานออกจากภาพยนตร์ อย่างน่าฉงน ความสนใจถูกหันเหไปที่ "ผู้ไว้อาลัยนินรนาม" คล้ายคลึงกับ "ทหารนินรนาม" ในสงครามโลก ห่างไกลจากบุคคลที่มีรูปติดอยู่ในทุกห้องเรียน ทางสัญจร และหน้าร้านค้าทุกแห่งใน ประเทศของตน

แม้ว่าความอันตรายของบุคคลอันเป็นที่อาลัยจะขัดแย้งเพียงใด การแสดงตนของร่างอันไร้ตัวตนดังเช่นกล้องถ่ายภาพก็สื่อความหมายไม่ต่างกัน วิญญาณของกล้องเวียนว่ายผ่านพื้นผิวของ ภาพยนตร์อยู่เสมอ ครั้งหนึ่งในฐานะเงาที่โลดเต้นผ่านเท้าของผู้ไว้อาลัยที่เขาแถวตอนยาวเหยียด ในประเทศ XXX และอีกครั้งในฐานะของลำแสงจ้าที่สาดส่องไปยังเส้นขอบของมวลผู้คนในเกาหลีเหนือ การแทรกแซงของกล้องในฐานะตัวละครที่แสดงตนจึงเป็นประเด็นไม่น้อยไปกว่าเหล่าผู้ ไว้อาลัยที่ถูกเลนส์บันทึกไว้ จากการแทรกแซงนี้เอง ทำให้การจัดฉากความโศกเศร้ากลายเป็นการส่งสัญญาณสากล อันประสงค์จะก้าวล้าบริบทท้องถิ่น เป็นการจัดฉากที่ต่อต้านกล้อง มากพอๆ กับที่ทำเพื่อกล้อง

ภาพการไว้อาลัยของมหาชนยังสร้างจุดร่วมแบบหนึ่ง ซึ่งนำพาประวัติศาสตร์อันขัดแย้งให้มาบรรจบกัน เกิดเป็นชุมชนที่สร้างขึ้นจากการมีส่วนร่วมมากพอๆ กับการกีดกันการไม่ไว้อาลัย กลายเป็นคู่ขัดแย้งมีความวิเศษขึ้นมา (ในความหมายของ จีออร์จีโอ อากัมเบน) พลวัตที่บีบบังคับอย่างแอบแฝงที่ปวงชนเหล่านี้สร้างขึ้นนี้เองที่งาน Interregnum เชื่อเชิญให้เราพิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง

ลิขสิทธิ์ของศิลปิน, kaufmann repetto, มิลาน/นิวยอร์ก, และ ปีเตอร์ คิลซ์มาน, ซูริค นิทรรศการครั้งนี้จัดขึ้นร่วมกับ โปรโตซิเนียมา, อิสตันบูล และขอขอบคุณมารี สปิริโต